

Sygn. akt III AUz 137/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisława Kubica /spr./

SA Maria Pietkun

SA Grażyna Szyburska - Walczak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2012 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 16 kwietnia 2012 roku sygn. akt VU 2214/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O..

Wnioskodawca w terminie wniósł apelację do powyższego wyroku, nie zgadzając się dokonany przez Sąd wyliczeniem podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego.

Zarządzeniem z dnia 29 marca 2012 r. wnioskodawca został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia tj. różnicy pomiędzy otrzymywaną kwotą emerytury, a kwota której się Pan domaga – za okres 12 miesięcy, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji.

Wnioskodawca pismem z dnia 11 kwietnia 2012 roku wskazał, iż jego zdaniem to ZUS powinien dokonać wyliczenia jego świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wskazanej przez niego różnicy w wskaźniku wysokości podstawy wymiaru emerytury tj. wwpw większym 15%.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy odrzucił apelację wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż wnioskodawca nie uzupełnił braków formalnych apelacji albowiem w piśmie z dnia 12 kwietnia

2012 r. nie wskazał na wartość przedmiotu zaskarżenia a jedynie wskazał na wyższy wskaźnik podstawy wymiaru emerytury.

Wnioskodawca złożył zażalenie na powyższe postanowienie i wniósł o jego uchylenie. W uzasadnieniu wskazał, iż według swojej najlepszej wiedzy nie był w stanie określić o jaką dokładnie kwotę może wzrosnąć wartość jego emerytury. W swoim piśmie do Sądu jak mógł najlepiej opisał możliwość uregulowania wartości emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 370 kpc stanowi, że sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Prawdą jest, że wnioskodawca nie uzupełnił braków formalnych apelacji w zakresie oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w wyznaczonym przez Sąd terminie 7 dni od doręczenia wezwania w tym przedmiocie. Sąd Apelacyjny stoi jednak na stanowisku, że z niżej wskazanych względów nie należy pozbawiać strony, niezastąpionej przez profesjonalnego pełnomocnika, możliwości ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy.

Określenie wartości przedmiotu zaskarżenia służy przede wszystkim stwierdzeniu właściwości rzeczowej sądu oraz dopuszczalności kasacji. Jednakże oznaczenie tej wartości w apelacji w niniejszej sprawie nie spełnia tych funkcji, albowiem z przepisu art. 477⁸ kpc wynika a contrario, że sprawy o wysokość emerytury rozpoznawane są przez sądy okręgowe, a zgodnie z art. 367 kpc apelacje od wyroków w/w sądów rozpoznają sądy apelacyjne. Na etapie postępowania związanego z wniesieniem apelacji nie ma znaczenia także fakt czy rozpoznawana sprawa może być zaskarżona skargą kasacyjną do Sądu Najwyższego. Wartość przedmiotu zaskarżenia nie ma też wpływu na ponoszenie przez odwołującego się kosztów procesu (ich rozliczenia między stronami) wobec szytywnej regulacji zawartej w § 13 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Należy zauważyć także, że w apelacji wnioskodawca nie rozszerza zakresu żądania i podnosi właściwie te same zarzuty, które zawarł w odwołaniu od zaskarżonej decyzji organu rentowego, a zatem ubezpieczony nie destabilizuje przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia na etapie postępowania apelacyjnego.

Jak więc wyżej wskazano, określenie w niniejszej sprawie wartości przedmiotu zaskarżenia nie było niezbędne do nadania apelacji wnioskodawcy prawidłowego biegu. Pogląd, iż odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie jej braków może dotyczyć tylko takich braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu był wielokrotnie wyrażany przez Sąd Najwyższy, m.in., w orzeczeniach SN z dnia 21 lutego 1961 r., II CZ 14/61, OSN 1962 nr 4, poz. 133; z dnia 6 listopada 1972 r., III CRN 256/72, OSPiKA 1973 nr 4, poz. 84; z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165. Pogląd ten aprobuje Sąd Apelacyjny, który dodatkowo zauważa, że w odformalizowanym postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych niezasadne jest stawianie stronie, niezastąpionej przez fachowego pełnomocnika, wymagań w zakresie dokonywania skomplikowanych niejednokrotnie wyliczeń hipotetycznej wysokości świadczeń. Przy czym wnioskodawca wskazał precyzyjnie w odwołaniu, a także w apelacji okresy, z jakich domaga się wyliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

R.S.